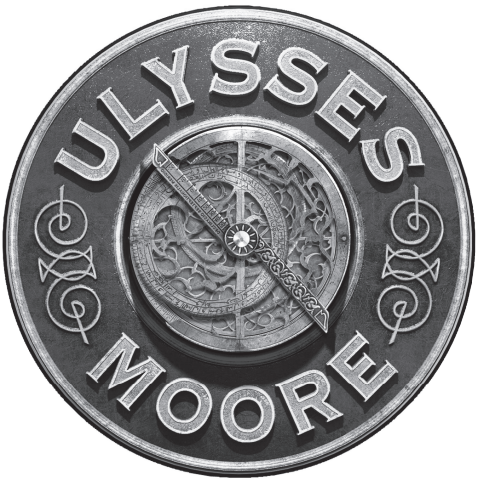
ULYSSES
MOORE

Títol original italià: *Viaggio nei Porti Oscuri*
Primera edició: novembre del 2014

Una història de Pierdomenico Baccalario
Projecte editorial d'Atlantyca Dreamfarm s.r.l., Itàlia
Il·lustracions i projecte gràfic de Iacopo Bruno
Maquetació de l'edició catalana: Adriana M. Vila-Abadal

Edició catalana: David Sánchez Vaqué
Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir
Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

"Ulysses Moore" i el seu respectiu logo és copyright, marca i llicència exclusiva d'Atlantyca S.p.A. Tots els drets reservats. El dret moral de l'autor ha estat verificat. Tots els noms i personatges continguts en aquest llibre, copyright d'Atlantyca Dreamfarm s.r.l., són llicència exclusiva d'Atlantyca S.p.A. en la seva versió original. Les versions traduïdes i/o adaptades són propietat d'Atlantyca S.p.A. Tots els drets reservats.

Originally published by
Edizioni Piemme S.p.A., Italy
International rights © Atlantyca S.p.A.
Via Leopardi 8, 20123 Milano - Italy
foreignrights@atlantyca.it - www.atlantyca.com
© 2014, Atlantyca Dreamfarm, s.r.l., Itàlia
© 2014, Xavier Solsona, per la traducció
© 2014, la Galera, SAU Editorial, per l'edició en llengua catalana

La Galera, SAU Editorial
Josep Pla, 95 – 08019 Barcelona
www.lagalera.cat
lagalera@grec.cat

Imprès a Egedsa
Roís de Corella, 16
08205 Sabadell

Dipòsit legal: B-20.526-2014
Imprès a la UE
ISBN: 978-84-246-5281-4

No és permès d'emmagatzemar, reproduir o transformar de cap manera, ja sigui electrònica o mecànica, incloent-hi la fotocòpia o l'escaneig o qualsevol altre sistema d'emmagatzematge, la totalitat o part d'aquest llibre sense l'autorització escrita del propietari del copyright. Per a més informació adreceu-vos a Atlantyca S.p.A.

Ulysses Moore

Viatge als Ports Foscos

Traducció de Xavier Solsona

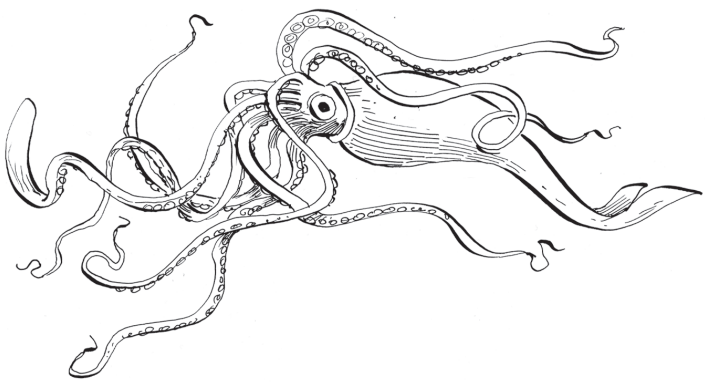

laGalera

Benvolguda redacció,

Són dies foscos, aquests en què us escric. Anglaterra viu assolada per la tempesta més terrible de la seva història. Ratxes de vent que superen els cent vuitanta quilòmetres per hora aixequen les teulades de les cases. Regions senceres, com aquesta des d'on envio aquest correu electrònic, submergides per la crescuda dels rius. Esvorancs als carrers, trens descarrilats i pobles sense electricitat. Cornualla, on hi ha el poble de Kilmore Cove, és la regió més afectada: onades de desenes de metres escombren les seves costes, onades que no es recorden des que el món és món.

Són dies foscos, com fosca és la part d'història que he acabat de traduir i que us lliuro, maldestrament completada allà on m'ha semblat oportú. Avanço lentament en les pàgines d'aquest manuscrit, perquè cada frase seva remet als altres diaris de l'Ulysses Moore i a una sèrie de lectures que he intentat identificar. El misteriós autor que me l'ha fet arribar es diverteix una altra vegada jugant amb mi i amb els seus lectors.

Mirant el cel amenaçador a fora la finestra de casa meva, estic neguitós per Kilmore Cove, i em fa por també que aquesta tempesta no estigui relacionada d'alguna manera amb la història que em disposo a enviar-vos.

Havíem deixat en Murray, la Mina, en Connor i en Shane de retorn a la vida quotidiana, després d'haver pogut reparar el Metis, el llegendari vaixell de l'Ulysses Moore, i tornar de Kilmore Cove. El professor Galippi, el genial i esquerp expert en llengües clàssiques que els havia ajudat en l'aventura,

havia decidit no tornar al seu pis a la ciutat, que havia de ser enderrocat, i quedar-se a Vil·la Argo.

Havia estat una aventura sense precedents: des que havien recuperat el tretzè llibre de l'Ulysses Moore al vaixell embarrancat en un aiguamoll i descobert l'existència de Kilmore Cove, havien decidit que el volien veure amb els seus propis ulls, fascinats amb la idea de trobar les Portes del Temps: portes antiquíssimes, que podien connectar entre si llocs imaginaris d'altra manera remots.

El seu viatge havia estat increïble: havien cavalcat les onades en companyia de balenes, travessat una illa de deixalles flotants, superat un cercle de boira murmuradora… i a la fi hi havien arribat. Però ara havien descobert que Kilmore Cove ara era un poble abandonat, un cau d'uns quants rebels compromesos en una guerra desesperada contra una despietada i misteriosa flota: la Companyia de les Índies Imaginàries, que volia controlar totes les Rutes de la Imaginació. I que el cap d'aquella flota es deia Larry Huxley.

Són temps foscos per a Kilmore Cove i per als Viatgers Imaginaris. Però l'única manera de sortir de la foscor és enfrontar-s'hi, encara que això signifiqui haver-s'hi d'enfonsar més.

Bona lectura,
Pierdomenico Baccalario

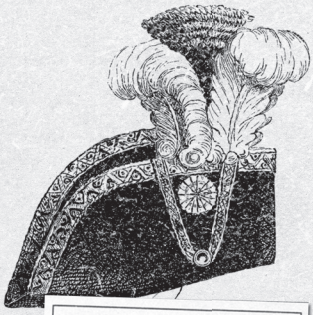

CAPÍTOL

1

L'HABITACIÓ DEL VENT

ON ES DESCOBREIX QUE NO ES POT ENCERCLAR
TAN FÀCILMENT UNA TEMPESTA,
NI DECIDIR QUIN NOM REBRÀ.

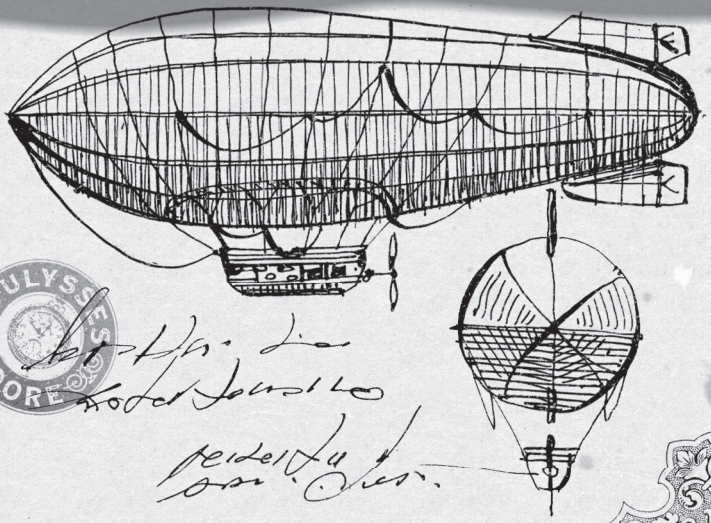

Al Castell de Sorra ja no s'hi podia respirar. La calor era asfixiant. I les mosques, un suplici.

En Larry Huxley va decidir treure's la samarreta. Hi va ficar els colzes i la va llançar a terra. Però fins i tot amb el tors nu, la xafogor del desert continuava escanyant.

Era molt prim, se li marcaven les costelles i tenia els colzes que semblaven dos nusos de corda. Se li podien comptar les vèrtebres de l'espinada.

Els ulls, però, eren inescrutables.

Mirava per la gran finestra de la seva habitació i seguia amb molta atenció la feina de centenars de legionaris que es desplaçaven com insectes entre les dunes: enganxaven les estructures de ferro que emergien de la sorra a una sèrie de cadenes que penjaven del cel, sostingudes per una flota de dirigibles.

–Què en penses, Whiskers?* –va preguntar el noi al conill de roba que jeia als seus peus–. Funcionarà?

El conill, naturalment, no li va contestar.

Les dunes centellejaven sota el sol, voraces i insidioses. Els legionaris, homes silenciosos, de pell grisa, caminaven tentinejant en fileres ordenades. Alguns, extenuats, queien i rodolaven per la sorra. Però els altres no s'aturaven per ajudar-los.

* *Nota del traductor*. Whiskers és el nom d'un conillet dolent als contes de la senyora Beatrix Potter.

–Fa molta calor, Whiskers, tens raó. Molta calor...

El Superintendent de la Companyia de les Índies Imaginàries es va passar el revers de la mà pel front i se'l va trobar amarat de suor. No li agradava suar. No li agradava passar calor. Odiava aquell clima sufocant.

Però volia estar present en el moment en què els seus homes, conduïts per la intuïció dels seus oficials i arquitectes, farien emergir de sota les dunes la llegendària ciutat de Zerzura.

Zerzura, coberta per la sorra. Una ciutat coneguda amb milers de noms més: la Ciutat Blanca. El misteriós oasi dels ocells. La ciutat secreta de Dionís. Un indret llegendari, sobre l'existència del qual els caravaners murmuraven i des de feia segles se'n somiaven els tresors.

Molts l'havien buscat. Però ningú, abans d'en Larry, no l'havia volgut trobar de debò. I allà la tenia, finalment, a punt d'aixecar-la de sota el seu mantell daurat.

–El gran defecte dels buscadors de llocs llegendaris, Whiskers, el gran defecte... –va continuar rumiant en Larry Huxley, observant les cadenes que s'estenien entre el cel i la terra– és que no els busquen mai seguint les regles de les llegendes... no et sembla?

El Whiskers va mantenir el seu silenci circumspecte. I el seu amo va tornar a plegar els braços sobre el pit nu, seguint la marxa de les seves legions.

Aleshores, quan en va tenir prou, va sortir de l'habitació, va travessar el breu passadís i va baixar les escales

que conduïen a les habitacions més fresques del Castell de Sorra. Buscava aigua glaçada.

–Senyor Huxley? –el va molestar una veu, darrere d'una de les columnates.

En Larry Huxley es va aturar. Sentia la frescor del terra de majòlica sota els peus. Una font brollava en un racó.

–Què passa?* –va preguntar.

Era en Bellingham. L'Edward Bellingham, el seu Oficial per als Afers Africans. Va sortir de l'ombra arrossegant els peus amb un no-sé-què d'odiós i una expressió que recordava la d'un rèptil. Els ulls sortints, la cara flàccida i pàl·lida i les maneres falsament amables.

Per la manera com avançava, en Larry Huxley va comprendre que duia males notícies.

–Hi ha cap contratemps, Bellingham? Una altra... com en vas dir? «Sobtada i imprevisible tempesta de sorra»?

–No, no. No m'ho sembla pas, senyor, no m'ho sembla... pas –es va afanyar a contestar l'altre–. Tot i que els indígenes...

–Els indígenes... què?

Un criat es va acostar a en Larry i li va atansar una safata de plata amb una gerra d'aigua freda i un gotet de te de menta amb sucre.

–Els indígenes estan esverats, senyor. I els seus bruixots...

* *Nota del traductor*. Una descripció gairebé idèntica d'un personatge anàleg es troba al conte "La mòmia" de Sir Arthur Conan Doyle.

–Els seus bruixots! –el va interrompre en Larry, abans de beure l'aigua tot d'un glop i d'agafar el te. Es va girar cap al seu oficial, amb menyspreu–. Digue'm, digue'm... què pensen els seus bruixots?

–Pensen que farem caure la desgràcia damunt nostre, volent aixecar la Ciutat Blanca... –va murmurar en Bellingham–. Els dirigibles, les cadenes i tots els legionaris que hem... que heu... portat... homes que sembla que no dormin ni mengin... i que aquí anomenen *jinn*.

–*Jinn*?

En Larry Huxley va xarrupar el te.

–És el nom dels esperits del diable... –va explicar en Bellingham–. Tot i que naturalment... els indígenes no fan servir aquesta paraula.

–I quina fan servir, doncs? Moloch? Shayṭān? I qui seria, llavors, el diable? Vosaltres, potser? La Companyia? O potser... seria jo?

–Això no us ho puc dir... –va admetre l'oficial Edward Bellingham, amb la gola seca–. Però... em semblava que era important avisar-vos.

En Larry va donar el got buit al criat, que va desaparèixer per les sales del castell.

–Deixem que parlin, els bruixots. I que els indígenes diguin i pensin el que vulguin dels meus legionaris. Així, doncs: heu tret la sorra dels motors?

–Gairebé del tot, senyor.

–I els dirigibles?

–Ja tornen a volar, senyor. Encara ens falten alguns enganxalls, fer una revisió final dels gràfics de capacitat, i després...

–Excel·lent.

L'Oficial, però, titubejava. I en Larry se'n va adonar.

–Què més passa?

–Referent a la tempesta de l'altre dia, senyor... els bruixots li van posar un nom estrany.

–Què vols dir?

–Van anomenar-la Vent de Murray –va murmurar l'oficial, abaixant la mirada a la punta dels seus peus.

En Larry va sentir un dolor sobtat al pit, probablement havia begut massa de pressa l'aigua glaçada i el te calent. Hi va posar una mà i va xiular:

–Ho vas entendre malament, Bellingham. Devien voler dir «vent de mar». Vent de mar, van dir.

–Devien voler dir el que dieu vós, senyor –va replicar l'Oficial per als Afers Africans–. Devia anar així, senyor.

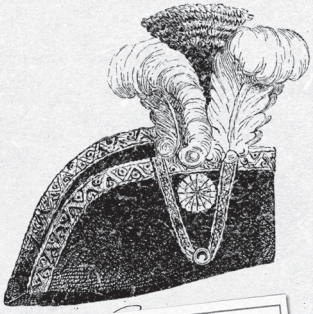

CAPÍTOL

2

L'APARELL DE PEDALS

ON ES DESCOBREIX QUE HI HA MÀQUINES RÀPIDES
I D'ALTRES MOLT PERILLOSES DE MANEJAR,
SOBRETOT SI LES CONDUEIX UN HOME AMB UN SOL ULL.

ULYSSES MOORE

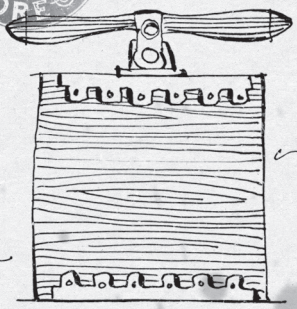

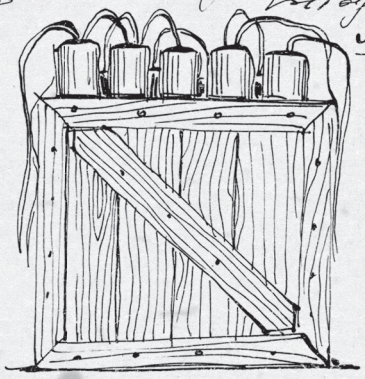

Però tu no hauries de ser encara a l'escola? –va preguntar el policia, repenjant-se a la tanca del dipòsit de vehicles confiscats.

–S'acaba a la una –va replicar en Murray, dret davant seu, des de l'altra banda de la reixa.

–I ara em diràs que el teu amic t'ha portat fins aquí... –va afegir el policia, indicant la bicicleta amb un gest de la barbeta.

–Exacte.

El policia va treure les claus de la butxaca i va obrir una mica el reixat per deixar-los passar.

–Ets aquí per la teva bici, oi?

En Murray va assentir i li va donar el resguard de la multa.

–És curiós, oi? –va comentar el policia, arrossegant els peus per la grava. L'autèntic dipòsit era una nau de xapa de sostre baix, uns quants metres davant seu.

En Murray no va dir res. En Shane els seguia amb la bici en mà. *CLA-CLANG!* La porta del dipòsit de les bicis confiscades es va obrir de cop. A l'interior només hi havia una bicicleta.

–Deia que era curiós, no et sembla? –va continuar el policia–. Fa només uns dies hi devia haver més d'un centenar de bicis, aquí dins. I ara... només n'ha quedat una. I, ves per on, és la teva.

–Què n'heu fet, de les altres? –li va preguntar en Murray, amb aire innocent.

El policia va riure amb sorna, va desenganxar la cadena que lligava la bici i l'hi va donar.

–Perquè tu i el teu amic, naturalment, no en deveu saber res.

–No, senyor, absolutament res...

En Murray es va agenollar davant la seva bici i la va examinar atentament, acariciant-ne el quadre amb el palmell de la mà.

–Us hem vist, a les càmeres de seguretat... –va continuar el policia.

–No hi ha cap càmera de seguretat –va contestar en Shane.

–I tu com ho saps, eh? –va replicar el policia.

En Shane va abaixar la vista cap al manillar. «Idiota», es va dir.

–I quant a tu, noi, puja a la teva bici i fot el camp. Però no ho torneu a intentar, entesos?

–Moltes gràcies, senyor.

–Has sentit el que t'he dit?

En Murray va assentir, sense obrir la boca.

–Sabem prou bé qui és el teu pare –li va xiuxiuejar el policia, mentre l'acompanyava a la reixa.

–Jo també, senyor –va respondre en Murray, mossegant-se la llengua per no perdre la calma–. I molt millor que vostè.

Un cop fora, els dos amics van pedalar a tota velocitat per la carretera que portava al mar.

–Uau!

–Aquest policia és un carallooot!

Van riure i van pedalar encara més fort.

Només es van aturar quan van arribar al seu banc preferit, el que donava al port. A l'ombra de les branques de l'arç negre, van admirar l'arribada d'un enorme vaixell portacontenidors i el tràfec dels carrets elevadors i les grues dels treballadors que buidaven les bodegues.

No s'hi van estar gaire estona. Acabaven de recuperar la bici d'en Murray i volien recuperar el munt de pedalades pendents.

–On anem? –va preguntar en Shane, quan va veure que el seu amic s'impacientava.

–Deixa'm pensar...

Era en Murray qui decidia on. En Shane s'ocupava d'estar amb ell i aguantar-li el ritme.

El noi d'ulls blaus es va passar una mà entre els cabells, repassant mentalment els seus llocs preferits. Els marcats amb un invisible botó daurat al seu mapa imaginari del món.

–A l'edifici? –va proposar.

En Shane el va mirar.

–Tan lluny?

En Murray va assentir.

–Això vol dir travessar la ciutat de banda a banda.

–Però el mercat no.

–El mercat no.

En Shane, mentalment, va assentir.

–Es pot fer, sí. D'acord.

Van posar els peus als pedals.

I van creuar la ciutat de banda a banda, deixant ben aviat el mar darrere seu. Es van ficar per un dels carrers que duien cap a l'interior, i al cap d'un moment es van acabar les voreres.

Van pedalar l'un darrere l'altre, mentre grans cotxes els avançaven per la calçada. Van pujar esbufegant per pendents que no recordaven que fossin tan durs, i a la fi es van trobar de cop en una perifèria de cases mig ruïnoses, amb les façanes plenes de murals que enaltien la guerra i prats sense cultivar, delimitats per tanques totes fetes malbé.

Quan van veure un parell d'excavadores de demolició parades al pati d'un gran edifici de ciment, es van aturar.

Havien arribat.

–No han perdut el temps, eh? –va comentar en Murray, assenyalant aquelles bèsties immenses.

Tot el perímetre de l'edifici havia estat delimitat amb tanques. Un seguit de cintes blanques i vermelles i cartells amb la inscripció *Prohibida l'entrada* onejaven al vent de primera hora de la tarda.

–Em pregunto com és que no hi ha ningú treballant –va observar en Shane.

–I qui t'ha dit que no hi ha ningú?

En Murray no va fer cas dels cartells i les tanques i es va esmunyir a l'obra que rodejava el vell edifici.

–Murray?

–Només un cop d'ull i prou.

L'edifici patia un mal incurable: tenia els ossos vells i els fonaments fràgils, i per això havia estat declarat ruïnós. L'aigua havia corroït el ciment dels pilars de sustentació i aquí i allà es podien veure les armadures de ferro que els sostenien. Tot símptomes d'una decadència inexorable a la qual s'havia oposat, tot sol, el professor Galippi, negant-se a marxar fins que havia pogut.

A les mans del professor, aquell edifici anònim que amenaçava ruïna s'havia convertit en un laboratori d'invents que no consumien energia ni contaminaven el món. Damunt la teulada encara es podien veure l'hivernacle per a l'hort, els panells solars construïts amb les ampolles de plàstic i les canonades verticals que generaven el corrent elèctric. I, ara que havien aconseguit fer-lo fora, tots aquells invents estaven a un pas de ser destruïts.

–Què creus que en faran? –va preguntar en Murray a en Shane, que el seguia indecís per l'obra d'enderroc.

–No t'ho sabria dir. Un hotel?

En Murray va fer una ganyota.

–Un camp de golf? Un aeroport?

Era més probable que hi obrissin un *megastore*, amb un enllaç directe amb l'autovia més pròxima.

Mentrestant, però, el vell edifici abandonat tenia un aire melancòlic, i les orenetes volaven dins i fora de les finestres trencades dels pisos alts.

La porta d'entrada havia estat tapiada. Hi havia empremtes de botes a terra i tres signes negres a la paret fets amb esprai. Al llarg de la façana corrien altres signes, que formaven interseccions i fletxes, cercles i quadrats plens de números.

–Hi han fet els deures... –va comentar en Shane, mirant de seguir aquella línia de fletxes negres que s'enfilaven per la façana.

–Vés a saber què n'han fet, de la pista... –va murmurar aleshores en Murray.

–Quina pista?

–L'has de veure sens falta, si és que encara hi és –va decidir en Murray, donant la volta a l'edifici.

–Però potser no...

–Bestieses. Vine!

A la part del darrere de l'edifici van trobar un garatge en mal estat i es van ficar per sota la persiana metàl·lica deformada. En Murray va treure la seva inseparable navalla de la motxilla i una llanterna que sovint portava a sobre. La va encendre. Al fons hi havia una porta ajustada

que conduïa a una escala estreta. Va ajudar en Shane a passar per sota la persiana i tot seguit van pujar fins a la planta baixa.

–Deu ser per aquí... –va murmurar en Murray, desplaçant la llum d'una paret a l'altra.

Els seus passos ressonaven, amenaçadors.

–I si encara hi és, què fem, Clarke? –li va preguntar en Shane, anomenant en to de broma el seu amic pel cognom–. Hi juguem? O ens l'enduem?

–No estaria malament –va somriure en Murray.

–Potser també hauríem hagut de cridar en Connor, com amb les bicicletes...

–No tinguis por, Shane. Ja gairebé hi som.

–No tinc pas por –va precisar el xicotàs, no del tot sincer. No li agradava gens caminar per dins d'aquell enorme edifici tapiat, ple de ressons de canonades, de grinyols i de gemecs sospitosos. Però coneixia massa bé en Murray per creure que el faria canviar d'idea.

Van passar per sobre d'un feix de fils negres que travessava el passadís de banda a banda i al final van arribar a l'entrada de l'edifici. Hi havia més fletxes i línies negres que s'estenien per les parets.

–Ei, Murray... –va barbotejar en Shane, fent una corredissa per no perdre el pas del seu amic.

–Mira això –va dir en Murray. Va fer dansar davant seu el cercle màgic de la llanterna.

I davant d'en Shane va aparèixer la pista d'escalèxtric

més gran que ell hagués vist en sa vida. Estava coberta amb una lona de plàstic i feta malbé per l'arrebossat caigut, però continuava sent una meravella de rectes i revolts tancats que s'encreuaven els uns amb els altres i desapareixien dintre de veritables túnels excavats a les parets.

–Per què carai no ens el vam endur? –va maleir en Shane, bocabadat.

Van fer un parell de passos per damunt la runa.

–Perquè estàvem arreglant la quilla del Metis, per exemple... i fabricant les veles... –En Murray es va encongir d'espatlles.– Potser simplement perquè el professor no ens ho va dir, i nosaltres ens en vam oblidar...

Continuava movent ràpidament el cercle lluminós d'un costat a l'altre d'aquella meravella.

–Sí, però... no la podem deixar aquí.

No hi havia dubte que l'haurien de desmuntar peça per peça i salvar-la de l'enderroc.

–I què és allò? –va preguntar aleshores en Murray, aixecant de cop la llum de la llanterna.

Aleshores la va abaixar. Darrere d'un dels pilars de l'entrada brillava una llumeta intermitent.

–Una alarma? –es va aventurar a suggerir en Shane.

–Si fos una alarma ja hauria sonat.

S'hi van acostar, en Murray va alçar la lot i va enfocar una capsa marró de ratlles grogues, de la mida d'una capsa de sabates, que pampalluguejava.

–Oh oh –van dir tots dos alhora.

Havien vist desenes de capses com aquella als videojocs. I, als videojocs, normalment aquelles capses esclataven.

–Murray...?

–Shane...?

–Tu també estàs pensant el mateix que jo?

–No n'estic segur. –La llum de la llanterna es va bellugar per la capsa, entretenint-se en un dels fils negres que sortien d'un costat, en les fletxes i les paraules escrites amb esprai i, finalment, en una antena que en sortia del darrere.

–Tu també creus que podria estar teledirigida?

En Shane va empassar saliva, malgrat que se sentia estranyament tranquil. Va imaginar que cadascun dels cables negres que havien trampejat al passadís estava connectat amb una capsa com aquella, i que les fletxes i els signes negres de les parets eren les indicacions d'on s'havien de col·locar les càrregues.

Per fer esclatar l'edifici.

–Ho vaig veure fer un cop a la tele... –va murmurar.

Era un episodi especial sobre un grup d'artificiers (els experts d'explosius) capaços d'ensorrar un gratacel de trenta pisos sense fer caure ni una sola pedra al jardí del veí.

Fos com fos, el problema era trobar-se *dintre* el gratacel de trenta pisos.

Durant el temps en què en Shane s'imaginava tot això (dos, potser tres segons), en Murray va arribar a les mateixes conclusions.

–FORAAA! –es van cridar l'un a l'altre, i van fugir d'allà tan de pressa com van poder.

Van sortir corrents de l'habitació, oblidant-se de la pista d'escalèxtric més gran del món, i d'allà escales avall, al garatge i finalment...

Fora.

En Murray va caure rodolant contra les botes d'un home gegantí, que vestia una jaqueta taronja, uns texans de peto i un casc que deia:

EMPRESA D'ENDERROCS
CYCLOPS & Co.

L'home el va agafar pel cinturó i el va aixecar com si fos una ploma.

–Vaja, vaja. Qui hem pescat, aquí? –va rugir.